

paa en efter min Mening meget løs Mistanke. Om Manden hedder Hyldgaard eller noget andet, interesserer mig mindre, men det, der interesserer mig, er, at en saadan Affære overhovedet kan opstaa. Jeg skal være den sidste til at lægge Hindringer i Vejen for en effektiv Eftersøgning af mulige Forbrydere. Jeg tror, at den effektive Eftersøgning har mindst lige saa stor Værdi for Samfundets Sikkerhed som selve Straffen, men jeg synes, der er en Ting, man kan forlange, hvor der er Tale om Eftersøgning og Anholdelse af mistænkte, og det er, at man ikke behandler dem anderledes, end Statsborgere have Krav paa at blive behandlere, saa længe de ikke ere overbeviste om at være Forbrydere, og imod denne Regel synes der desværre mange Gange. Naar Politiet slaar ned, behandles man ikke som en uplettet Statsborger, men som en overbevist Forbryder. Der har været talt og skrevet overmaade meget i Tidernes Løb om dette, men Tilstanden synes ikke at være bleven synderlig bedre.

Den Mand, jeg her vil tage mit Udgangspunkt fra, blev, som man maaske ved, anholdt som sigtet for at have bemægtiget sig en Pung med Penge i Jernbanen. Det var, som sagt, paa en meget løs Mistanke. Men saa kommer det graverende ved Sagen. Der findes mange af den Slags Tilfælde i Samfundet, som aldrig komme til Offentlighedens Kundskab, men denne Mand har forstaaet at vække Opmærksomhed for sin Sag, og derved er den kommen frem. Den viser os som i et Lynglimt de Forhold, der endnu eksistere. Det er en i høj Grad nedværdigende Behandling, man kan blive Genstand for, naar man er saa uheldig at paadrage sig Mistanke, og det kan ramme enhver af os. Den paagældende Mand oplyser, at det første, som sker med ham, da han kommer ind paa Stationen, er, at han bliver berøvet Penge, Taske, og hvad han har; han bliver gentagne Gange visiteret ikke blot saaledes, som man kan tænke sig, at en Visitation foregaar, nej, han bliver klædt af lige til Skindet overfor de visiterende Herrer. Allerede det er ret nedværdigende for en ærekær Mand, at han skal klæde sig af til Skindet overfor fremmede Mennesker. Saa bliver han puttet i et Badekar, som han skildrer som mindre renligt. Jeg har ikke selv haft Lejlighed til at kontrollere, hvorvidt et saadant Badekar er rent eller ej, men han udtaler den Formening, at en Fnatpatient lige havde badet i Badekarret. Han bliver

der næst kæmmet med en Kam, han kalder svinsk, og jeg tror gerne, den har været det, for det er formodentlig den samme Kam, der bruges til alle dem, som blive anholdte. Jeg har for Resten i Dag faaet Kundskab om en Anholdelse, og den vedkommende skildrer den Behandling, han har været Genstand for, akkurat paa lignende Maade som den, Fotograf Hyldgaard i sin Pjece skildrer, at han har været Genstand for.

Efter denne Behandling blev han sat ind i en Celle, hvor han naturligvis har haft god Tid og Ro til at tænke over sin Skæbne. Der faar han en Humpel Rugbrød og et Krus Øl og faar ogsaa noget Middagsmad, men han maa spise med en Træske, der er saa stor som en Slev, og som bliver liggende i Cellen fra den ene Fange til den anden uden formentlig at blive rensat. Det strider mod alle sanitære Begreber, at noget saadant finder Sted. Saa bliver han naturligvis maalt, der bliver taget Fingeraftryk af ham, han bliver fotograferet og undersøgt paa alle Leder og Kanter. Tænk nu, ærede Medlemmer, at en ærekær Mand, der føler, han er uskyldig i den Forbrydelse, han sigtes for, skal undergaa en saa nedværdigende Behandling. Jeg synes, det er for skrækkeligt at tænke sig, at det kan ramme enhver af os andre. Naa, Udsigten dertil er maaske dog ikke saa stor, for Politiet ser alligevel sine Folk lidt an, selv om det siger, det behandler alle lige. Jeg tror, at der er nogen Pensonsansæelse der. Jeg tror ikke, at selv om der var rettet en graverende Mistanke mod den højtærede Justitsminister, han da vilde blive underkastet den Behandling, jeg her har omtalt. Jeg ved ikke, om Alberti i sin Tid blev kæmmet med samme svinske Kam som denne Fotograf, og om han i det hele er bleven behandlet paa denne Maade. Jeg tror, der er nogen Forskel. Men Politiet hævder imidlertid, at det behandler alle lige, og lad os saa gaa ud fra det. Følgelig kan det ramme enhver af os at blive behandlet saaledes. Jeg synes dog, at det er for galt, at en ærekær Borger, der føler, at han er uskyldig, skal underkastes en saadan Behandling. Vi maa komme dertil, synes jeg — og det er det, min Henstilling til den højtærede Justitsminister gaar ud paa —, at man ikke behandler Folk, man kun har mistænkt, som overbeviste Forbrydere, men at man behandler dem human og saaledes, at de ikke føle Behandlingen som nedværdigende.

Jeg havde endnu et Par Spørgsmaal,